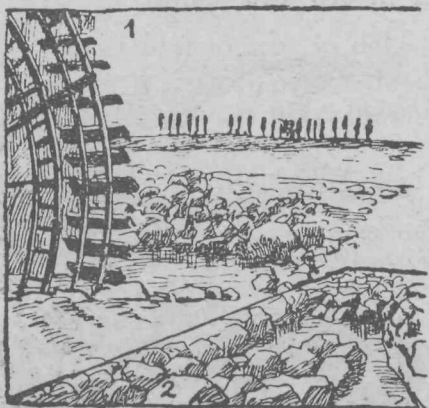

MLIN V ARGOSTOLI

Edinstven primer naravnega čuda najdemo na grškem otoku Kefaleniji. Otok leži nasproti Korinskemu zalivu

in je pust, popolnoma opuščen kraški svet. Na severnem rtiču tega otoka je pred več nego 100 leti odkril neki Anglež odprtine podzemeljskih jam, ki leže niže od morske gladine. Dal je izkopati štiri metre širok in 40 metrov dolg jarek od obale do omenjenih odprtin; morje je pričelo teči v hrib in v trenutku so izginili 4 kubični metri morske vode v njegovih jamah. Na opisanem mestu je zgradil dotični Anglež velik morski mlin z ogromnim kolesom, ki je še danes ohranjeno in se še vedno vrti. Na sliki 2. vidimo požiralnike tik mlinskega kolesa, v katerih izginja morska voda. Nihče ne ve, kam izgine voda v zemlji, ne da bi se luknja zamašila. Od l. 1835. je izginilo, kakor so izračunali, pod zemljo 200 milijonov kubičnih metrov vode. Kam je neki odtekla?

IZ MLADIH PERES

STRAH V KOVAČNICI

Kovačnica je stala ob potoku na robu gozda. Poleg mojstra Ambroža sta bila v njej zaposlena še pomočnik Janez in vajenec Miha. Zaradi varnosti in iz navade so obešali vsako soboto meh na kavelj, ki je tičal visoko na stropu.

Na kvaterno soboto tistega leta je bilo klaverno vreme, tako da se je že mračilo, ko je mojster Ambrož dal fantoma še običajna naročila in nato odhitel na dober streljaj oddaljeni dom. Ko sta Janez in Miha opravila naročeno, sta se lotila meha. Pomočnik Janez je ročno splezal na tramovje na vratih in tam čakal, da bi vajenec pognal meh.

Miha, ne bodi len, je marljivo pritiskal na puhalo, da je ropotanje skoro preglušilo Janeza, ki je priganjal, naj vendar bolj goni, če hoče, da bosta kaj opravila. Kljub temu, da je zbral vse svoje moči in pritiskal s tako vnemo, da mu je pot v curkih lil z obraza, je čakal zaman na Janezov rek: »No, zdaj smo pa obesili tiča!« Končno je tudi Mihi to že presedalo. Obupano je povsile roki in se zazrl proti na stečaj odprtim vratom.

»Ej, ali si ga?« se je nevoljno zadril, bri-soč si z rokavom razgreto lice.

Nihče mu ni odgovoril. V kovačnici je mahoma zavladala grobna tišina. Sence, ki

so se bile že močno zgostile, so zavile itak temen prostor v neprodno črnino. Miho, ki je bil sicer pogumen dečko — tako je namreč trdil sam o sebi — je nekaj neprijetno dirnilo. Nehote je stopil korak nazaj in zadel ob kladivo, ki je z glasnim ropotom padlo na tla. Zdrzil se je in onemoglo vzdihnil. Okoli srca mu je postalo čudno prazno in ko je hotel planiti proti vratom, ga je neka nevidna sila priklenila na mesto. V trenutku, ko se je tesnobno zazrl v medlo svetlobo, padajočo skozi vrata, je morečo tišino pretrgal zamolkel tresk. Temu je sledil drugi, nato tretji... v nepopisni grozi je videl Miha, kako so letele deske s tramovja, čeprav je vedel za gotovo, da na podstrešju ni nikoli bilo takega blaga. Mahoma ga je prešinila misel: »Kaj pa, če je vrag vmes s svojimi kremplji?« Zdaj se je Miha resnično prestrašil; po hrbtu so mu zagomazeli mravljinici, mrzel pot je obilil čelo. A fant ni izgubil glave. Sredi peklenščkove zabave se je odločil za obupen poskus. No, koliko poguma mu je še ostalo, si lahko mislite; tega je torej zbral in se zapodil k vratom, ne glede na to, ali prinese iz kovačnice celo glavo ali ne.

Bled in onemogel je planil skozi dveri Ambrožovega doma. Kako je prišel tja in kaj se je z njim zgodilo potem, ni vedel. Gotovo pa je bil tisti, ki ga je utegnil videti pri peči, Janez.

Niko Koritnik